

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.756 van 4 maart 2004
in de zaak A. 145.104/VII-31.202.**

In zake : Luc DE JONGHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VINCKE,
kantoor houdende te BRUGGE,
Jan Moritoenstraat 1/7

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
WEST-VLAANDEREN.

tussenkomen partij :

de b.v.b.a. R & S PLANT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. MOEYKENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Puienbroeklaan 33.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc DE JONGHE op 8 december 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 9 oktober 2003 houdende verwerping van drie administratieve beroepen gericht tegen de milieuvergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenburg voor de exploitatie van een tuinbouwbedrijf door de b.v.b.a. R & S PLANT aan de Hellegatstraat in Oudenburg;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Th. BIENSTMAN die, loco Advocaat K. VINCKE verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur S. VANPARYS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat F. MOEYKENS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 29 december 2003 de b.v.b.a. R & S PLANT, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, vraagt om in het administratief kort geding tussen te komen; dat haar verzoek kan worden ingewilligd;
2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Op 2 april 2003 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een tuinbouwbedrijf aan de Hellegatstraat in Oudenburg. Het gaat om serres waarin bloemen zouden worden geteeld. Ze zouden komen op een deel van percelen waar nu reeds bloemen worden geteeld. De inrichting is vergunningsplichtig omwille van de opslag van brandstof voor de verwarming en de verwarmingsinstallatie zelf en bevat verder een aantal onderdelen die op zich enkel meldingsplichtig zouden zijn, te weten het lozen van afvalwater, het gebruik van een luchtcompressor, de opslag van meststoffen en bestrijdingsmiddelen, en de opslag van diesel met een bijhorende verdeelslang. De serres, die op zich beschouwd niet milieuvergunnings- of meldingsplichtig zijn, beslaan een oppervlakte van 139,5 meter op 76,8 meter. Het terrein ligt in agrarisch gebied. Verzoeker woont schuin aan de overkant van de weg, op het grondgebied van de gemeente Jabbeke.

Verzoeker dient bezwaar in tegen de gevraagde milieuvergunning.

Op 17 januari 2003 had het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenburg reeds een stedenbouwkundige vergunning verleend. Een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze vergunning, ingediend door verzoeker, werd verworpen bij arrest nr. 124.172 van 21 oktober 2003, omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aannemelijk gemaakt.

Op 7 juli 2003 verleent het college van burgemeester en schepenen de gevraagde milieuvergunning, voor een termijn van twintig jaar.

Tegen de vergunning worden drie administratieve beroepen ingediend, ook door verzoeker.

Volgende adviezen worden verleend :

- de afdeling Milieuvergunningen adviseert gunstig;
- de Provinciale Milieuvergunningscommissie adviseert eveneens gunstig.

Er werd geen tijdig stedenbouwkundig advies verleend.

Bij de bestreden beslissing van 9 oktober 2003 wordt de milieuvergunning bevestigd;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker doet gelden wat volgt :

"(...)

Het aanvatten van deze activiteiten heeft tot gevolg dat het agrarisch gebied en de leefomgeving van mijn verzoeker doortastend zal worden gewijzigd en de leefkwaliteit aanzienlijk zal verlagen.

Dat de schorsing zich des te meer opdringt daar ook de activiteiten het natuurreservaat ecologisch (zullen) verstoren en een onherroepelijke schade met zich (zullen) meebrengen.

Dat het trouwens vaststaat dat nu een milieuvergunning is verkregen de bouwwerken voor het complex zullen starten en dat in bouwzaken de afbraak van een complex steeds onzeker is, waardoor de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel sneller aanvaard wordt.

Dat de leefbaarheid voor de lokale bewoners als het streven naar het ongeschonden houden van waardevol agrarisch gebied, dat moet bestemd blijven voor grondgebonden activiteiten, als belangrijkste toetssteen moet dienen en een schorsing van de beslissing dan ook vereisen.

Dat een schorsing verzoeker als zijn omgeving zou behoeden (sic) voor het overmatig nadeel van lawaaihinder, luchtvervuiling, zichtvervuiling, tegenstrijdigheid (met) de bestemmingsvoorschriften, waarvan de ervaring leert dat het herstel bij niet schorsing quasi illusoir is.

Dat de schorsing van de vergunning derhalve gewettigd is";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota als volgt repliceert :

"Hierboven is al aangegeven dat de milieutechnische impact van de inrichting heel beperkt is. Dit is ook uitgebreid verwoord in het bestreden besluit.

Het is trouwens vaste rechtspraak van de Raad van State dat wie in of bij agrarisch gebied woont een hogere tolerantiegraad moet aan de dag leggen t.a.v. hinder die afkomstig is van de normale uitbating van een land- of tuinbouwbedrijf. In casu betreft het hier een tuinbouwbedrijf en woont verzoeker zonevreemd in agrarisch gebied.

Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij echte onverantwoorde milieuhinder zou kunnen ondervinden van een inrichting met spiksplinternieuwe machines, die dan nog grotendeels klasse 3 is.

Het valt ook niet concreet in te zien hoe en welke natuurwaarden zouden aangetast worden door deze aanvraag, nu de inrichting op ongeveer 200 m van het natuurreservaat ligt.

De inplanting is voorzien in gewoon agrarisch gebied. Er is de Bestendige Deputatie geen enkele wettelijke bepaling bekend die stelt dat dit gebied moet ongeschonden blijven. De Bestendige Deputatie ontkent niet dat de inrichting enige visuele impact zou kunnen hebben op de omgeving. Bij arrest nr. 117.913 van 3/4/2003 heeft Uw Raad evenwel uitdrukkelijk gesteld dat wat betreft de visuele hinder moet worden opgemerkt dat deze in de eerste plaats te wijten is aan het bouwwerk zelf, en dus voortvloeit uit de bouwvergunning; dat deze laatste met een vordering tot schorsing voor de Raad van State wordt bestreden; dat het dan ook in het kader van die vordering is dat het visuele hinderaspect aan de orde dient te komen. Die argumentatie is hier ook perfect toepasbaar. In casu heeft de Raad van State trouwens reeds de vordering tot schorsing van de corresponderende stedenbouwkundige vergunning afgewezen. Voor Uw Raad was het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aangetoond. De Bestendige Deputatie is van oordeel dat dit nadeel hier evenmin aangetoond is.

Tot slot dient opgemerkt dat in die corresponderende stedenbouwkundige vergunning de nodige garanties zijn opgenomen voor wat betreft de integratie met de omgeving (cfr. aanplantingsplan en dito verplichting inzake groenscherm)";

3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij desbetreffend volgend standpunt inneemt :

"(...)

In casu wordt geenszins duidelijk aangetoond welke het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, noch in de vorige procedure werd geenszins een concreet gegeven naar voor gebracht waaruit dit ernstig nadeel zou kunnen bestaan.

Het volstaat niet algemeen te verwijzen naar de leefomgeving en de leefkwaliteit, zonder dat specifieke gronden worden aangehaald.

Daar deze gronden actueel niet aanwezig zijn, en bovendien geen enkel feit aantoont dat in geval van verval van de milieuvergunning er geen herstel zou kunnen gebeuren, hetzij in natura, hetzij op financieel gebied.

Aanvoeren dat tevens de activiteit van het natuurreservaat ecologisch zou worden verstoord, feit dat in se geenszins wordt aangetoond, kan bovendien niet ingeroepen worden, vermits een privaat persoon uiteraard niet het openbaar belang kan nastreven.

De overheid heeft immers inzake een beoordelingskracht en het feit dat men geoordeeld heeft dat er geen enkele reden is om geen milieuvergunning toe te kennen, en dat zelfs de dienst AMINAL een gunstig advies heeft verleend, toont aan dat dit argument niet correct is.

Juist zoals in de vorige zaak wordt aangevoerd dat de afbraak van het complex onzeker is, argument dat reeds werd verworpen door de Raad van State in zijn arrest van nummer 124.472 van 21 oktober 2003";

3.4. Overwegende dat het tuinbouwbedrijf zal worden geëxploiteerd in agrarisch gebied en niet in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zoals verzoeker laat uitschijnen; dat verzoeker er zelf voor heeft geopteerd om te wonen in agrarisch gebied, zodat van hem een grotere tolerantie mag worden verwacht ten opzichte van de hinder die voortspruit uit agrarische of para-agrarische activiteiten; dat verzoeker in zijn betoog het heeft over "lawaaihinder" en "luchtvervuiling", zonder desbetreffend ook maar enige concrete toelichting te verschaffen waaruit zou blijken dat deze hinder de perken zou te buiten gaan van wat in een agrarisch gebied aanvaardbaar zou moeten worden geacht; dat het beweerd nadeel voor het nabijgelegen natuurgebied niet als een persoonlijk nadeel van verzoeker kan worden in aanmerking genomen; dat, tenslotte, de aangevoerde visuele hinder teweeggebracht door de aanwezigheid van de serres, die op zich evenwel niet milieuvergunningsplichtig zijn, zijn oorzaak vindt in de bouwvergunning, waarvan de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging die verzoeker had ingediend, werd verworpen met 's Raads arrest nr. 124.472, van 21 oktober 2003;

3.5. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat de door de tussenkomende partij opgeworpen excepties van onontvankelijkheid moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de b.v.b.a. R & S PLANT in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en vier, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.